

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 4. Quo spiritu reddenda sit ratio conscientiaë

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

S. 4. Quo spiritu reddenda sit ratio conscientie.

Reg. 40. 1
Summarij.

Similitudo.

Exam. c. 4.
§. 35.

SUPEREST explicare, quo spiritu ratio hæc conscientie sit reddenda quem Pater noster Sanctus Ignatius breuiter indicauit, dicens debere esse magna cum humilitate, puritate, & charitate. In quibus tribus virtutibus reliquæ conditiones continentur, quæ seruari debent ad legitimè id faciendum; & vltimum quod ex parte sua subditi præstare debent, ad cooperandum gubernationi Dei, eiusque ministrorum. **HUMILITAS** radix est puritatis intentionis, & verborum; & consistit in hoc, vt viriliter, magnoque animo pudor vincatur, & timor ignominie, qui deterret, ac prohibet manifestationem vitiorum, passionum ac tentationum, & similiter conculcet vanitas, quæ immisceri solet, cum propriæ virtutes, ac pietatis opera referuntur, & manifestantur: immò interdum (quæ nostra est miseria) miscetur aliquid inanis gloria, cum ipsa nostra vitia & defectus aperimus: quia dicitur, vt humiles ex tali confessione iudicemur. Sed si verum habes humilitatis spiritum: omnes tuas misérias aperies; non vt humilis habearis, sed vt verè humilieris: desiderans, talem te haberi apud homines: qualem credis esse apud Deum. Sicut ægrotus, qui sua quædam vulnera, etiam cum aliquo pudore ostendit: quia id necessarium est ad sanitatem recuperandam. Tota etiam puritas in verbis est seruanda, vt non excusationes aut prætextus admisceas, quibus tui defectus videantur imminui, & leuiore iudicari. Et cum bona tua aperueris, etiam valdè extraordinaria, & præclara: ne illa facias cum aliqua arrogancia, vana complacentia, aut inani honoris ambitione; sed in spiritu humilitatis, quasi homo ignarus, & alterius directione egens, nec fidens iudicio proprio, sed timens aliquam fraudem aut deceptionem; & vt **DEVS** in suis operibus glorificetur; & quia illa ita vult: vt propterea eadem animi promptitudine, & voluntate, & malis & bona aperias.

Ad quæ omnia multum confert ipsa **CHARITAS**, vt hæc cum Superioribus communicatio fiat cum spiritu amoris. quemadmodum filius cum patre suo agit, infirmus cum medico; ac discipulus cum suo Magistro. Hic enim modus agendi & aperiendi sese, magnum gignit amorem in peccatore Superioris; propter magnam confidentiam, quam ostendis; & amorem, qui erga eum manifestas, dum eum facis occultorum tuorum participem: quæ non communicantur, nisi intimis amicis: & ita permouebitur, (vt Pater noster S Ignatius dixit) ad magis tibi attendendum, & maiori amore, sollicitudine, ac diligentia ad te iuandum, Et hic est vnus ex præceptis huiusmodi.

communicationis fructibus, vt dixit S. Ambrosius, & post eum S. Bernardus his verbis: Magnum enim huius vitæ solatium est; vt habeas cui pectus tuum aperias: cum quo arcana participes: cui committas secreta cordis tui: vt ames & sequaris eum: qui tibi paterna pietate in tristibus compatiatur: in persecutionibus adhortetur: & in prosperis gratuletur. Felix talis Societas, talisque amicitia: qua nihil est in rebus humanis pulchrius. Hæc S. Bernardus. Quod si superiores, & subditi ea quæ diximus diligenter obseruent: experientur procul dubio dulcissimos huius amicitia, & aded felices societatis fructus.

Ex omnibus, quæ in hoc capite proposuimus licebit tibi rationum arma arripere, ad profligandos huius manifestationis conscientia hostes; timorem scilicet, quod ignominiam tibi comparabis apud Superiorem; quod amplius tibi non fideret, neque officium honorificum commendabit, quod cupis. sed imponet, quod maximè horres. Si tamen diuinæ fidei oculos habes, nec specie humana duceris: persuadere tibi debes. *Primum*, te non solū nihil honoris amittere, si te ipsum aperias; sed potius honorem consequi: sper enim maiori pectore & fortitudine opus est, ad sperandum pudorem apertendi culpam, quàm ad eam euitandam: quod Sanctus Gregorius docet: & fusè nos explicuimus cū egimus de Confessione. Quod si aliquam honoris iacturam faceres apud homines, consolare te, quod eum potius augeas apud Deum, & Angelos eius. Cū igitur Deo fidas, eiusq; gubernatione subijcias; & vt ei pareas, tuos defectus manifestes: erede Deum in se recipere, vt honorem tuum propugnet: cuius verbum & promissio est, quod *qui se humiliat, exaltabitur*: sicut è contra: si ex superbia te occultes, humiliaberis. Et in nouissimo iudicij die dedecore, & ignominia afficietis coram vniuerso mundo, propter id, quod nunc cum culpa occultas. Timere siquidem potes, quod qui modò assuescit leues suas culpas occultare: paulatim eò deueniet, vt graues etiam occultet, ac propterea damnetur. Et cui dubium est, multò melius esse, in cælum intrare vnum oculum habentem, etiam si eum aliquo pudore ac dedecore hic viuas, eò quod sis luscus: quàm duos oculos habentem in gehennam mitti: vt in mundo cum magno viuas honore: Quod si aliquando aliquid tibi accidat temporale incommodum ex Prælati malitia; ne amittas confidentiam: nam suo tempore DEVS illud conuertet in emolumentum. Memento quid euenerit Ioseph, cū patre suo & fratribus dixit: *Vidi per somnium, quasi Solem, & Lunam, & Stellas vnde decem adorare me*. Et quamuis Pater eum increpauerit, vt arrogantiam reprimere, quam talis narratio præferbat: rem tamen ipse Pater tacite considerabat, & filij mysterium venerabatur: fratres tamen natu maiores, accipientes inde occasionem fouendi suam inuidiam, &

odium

„ Lib. 3. de
„ officijs. c.
„ 16.
„ Lib. de
„ ordine
„ vii.

I.

Li. 22. Mor.
c. 10.
Tom. 1. trac.
3. c. 5.

2.

3.

4.

5.

6.

Gen. 37. 9.

odiam, & conantes ipsum perdere, facti sunt Dei instrumentum ad illum exaltandum. Hunc in modum boni Prælati, significati per Iacob, cum subditi res aliquas valde præclaras eis aperiunt: hinc ostendunt, se illos abijcere: ne ex huiusmodi rebus euanescant; inde verò taciti, Dei magnalia venerantur, iuuantque, ne tales subditi pereant. Superiores autem imperfecti, per fratres Ioseph maiores significati, si ex manifestatione subditorum occasionem sumunt, ad eos verè contemnendos ac persequendos; non tamen voti sui fient compotes, vt eos perdant: sed per eadem media, quibus ipsi eos perdere conantur, Deus eos exaltabit. Certum denique est, (vt superius est insinuatum) quod quemadmodum bonus Prælatus, faciens quod sibi incumbit, & tenetur in tribus illis capitibus, quæ ad ipsum spectant nihil coram Deo amittet, etiam si subditi repugnantes sint ac rebelles, sed potius ex ea occasione plurimum lucratur ob ea, quæ ab ijs patitur. Nam (vt Sanctus Bernardus ad hanc rem aptè dixit: quantum grauant, tantum lucraris) ita etiam bonus subditus; qui, quantum in se est, implet quæ ad ipsum spectare diximus: nihil coram Deo amittet, etiam si habeat malum Prælatum, qui officio suo non satisfaciat: sed potius ea occasione multum sibi boni comparabit ex eo, quod patitur; eum tolerando, eique obediendo. Supremus autem Prælatus, qui est Deus Dominus noster, implebit, quod eius ministro defuerit. Satis enim est, quòd is tanquam bonus pastor, infinitè sapiens, & potens, oues suas cognoscat, earumque vires nouerit: vt non permittat, propterea quod subditi eis obediunt, qui eius locum in terra occupant: fructu fraudentur suæ obedientiæ; aut non perueniant ad culmen felicitis huius palmæ, cuius dulcissimis fructibus, tum in hac vita, tum in altera æternùm fruuntur.

